

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ РОМАНИ ВІД КОРОЛЕВИ ДЕТЕКТИВУ!

Агату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Продано близько мільярда примірників її творів англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів. За кількістю перевидань її книжки поступаються лише Біблії та творам Шекспіра.

Молодята Саймон і Ліннет Дойли вирушають у весільну подорож на пароплаві «Карнак». Жаклін де Бельфор, давня подруга Ліннет, у якої та відбила коханого, вирішує своєю присутністю зіпсувати їм медовий місяць. Одного ранку служниця знаходить місіс Дойл мертвою... Хтось вистрелив їй у голову, поки вона спала. На стіні біля вбитої лишається кривава буква «Ж». Однак Жаклін має залізне алібі. У справу втручається відомий харизматичний детектив Еркюль Пуаро. Виявляється, майже всі пасажери мали мотив для вбивства. Щось приховує чи не кожен із них...

www.agathachristie.com

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6691-9

9 786171 266919

Класика англійського детективу

Агата Крісті

СМЕРТЬ НА НІЛІ

Агата Крісті

СМЕРТЬ
НА НІЛІ

Agatha Christie®

Агата Крісті

СМЕРТЬ НА НІЛІ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2019 **ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Christie A. Death on the Nile : A Novel / Agatha Christie. —
London : HarperCollins, 2014. — 384 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Надії Хаєцької*

Дизайнери обкладинки *Аліна Белякова* та *Олексій Ачкасов*

ISBN 978-617-12-6691-9
ISBN 978-0-00-752755-7 (англ.)

DEATH ON THE NILE, AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Death on the Nile © 1937 Agatha Christie Limited. All rights reserved
Translation entitled «Смерть на Нілі» © 2019 Agatha Christie Limited. All rights reserved

- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

*Сибіл Бернетт, яка також любить
тинятися по світу*

ПЕРЕДМОВА АВТОРКИ

«Смерть на Нілі» я написала, повернувшись після зими в Єгипті. Перечитуючи твір зараз, я наче повертаюся на пароплав з Асуана до Ваді-Хальфи. На борту тоді було чимало пасажирів, але персонажі, описані в цій книжці, мандрували зі мною в думках, і на тому пароплаві, що курсує Нілом, стали для мене справжнісінькими. У книжці багато персонажів і дуже ретельно розроблений сюжет. Гадаю, головна сцена інтригує та має драматичні перспективи, а три персонажі — Саймон, Ліннет і Жаклін — здаються мені реальними й живими.

Мій друг, Френсіс Л. Салліван, так уподобав цю книжку, що наполягав на її адаптації для сцени, що я зрештою й зробила. Власне, я вважаю цю книжку однією з найкращих моїх «закордонних подорожей», і якщо детективні історії називають «літературою ескапізму» (а чом би й ні!), то читач може втекти до сонячного неба та блакитної води, а також до злочину, не встаючи з крісла.

Арата Крісмі

Частина перша

ПЕРСОНАЖІ В ПОРЯДКУ ЇХНЬОЇ ПОЯВИ

I

— Ліннет Ріджвей!

— Так, це *вона!* — сказав містер Барнабі, власник «Трьох корон».

Він штовхнув ліктем свого супутника.

Двоє чоловіків стали, простодушно витріщивши очі й трохи роззявивши роти.

Великий яскраво-червоний «ролс-ройс» саме зупинився перед місцевим поштовим відділенням.

Із нього вискочила дівчина — без капелюшка й у сукні, що здавалася (але лише *здавалася*) простою. То була дівчина з золотистим волоссям і правильними, владними рисами обличчя, дівчина з прекрасною фігурою, дівчина, яку рідко побачиш у Молтон-андер-Вуді.

Швидкими впевненими кроками вона ввійшла в будівлю пошти.

— Це вона! — повторив містер Барнабі й тихим шанобливим голосом додав: — Вона мільйонерка... Збирається вкласти в це місце тисячі... Тут будуть басейни, італійські парки та бальна зала, а половину будинку знесуть і перебудують...

— Вона привезе в місто гроші, — сказав його друг.

То був худорлявий обшарпаний чоловік із заздрісним і неприязним голосом.

— Так, це чудовий шанс для Молтон-андер-Вуда. Прекрасний шанс, — погодився містер Барнабі. Він ставився до цього більш прихильно, тому додав: — Та й ми всі зі сну стрепенемося.

— Не те що за часів сера Джорджа, — відказав супутник.

— Так, то все ті коняки, — поблажливо відповів містер Барнабі. — Ніколи йому не щастило.

— Скільки він отримав за маєток?

— Я чув, шістдесят тисяч чистими.

Худорлявий аж присвиснув. Містер Барнабі тріумфував далі:

— І кажуть, вона витратить іще шістдесят тисяч, щоб довести все до ладу!

— Чорт! — вигукнув худорлявий. — Звідки в неї стільки грошви?

— Кажуть, з Америки. Її мати була єдиною донькою мільйонера. Як у кіно, еге ж?

Дівчина вийшла з пошти й сіла в машину. Худорлявий не зводив із неї погляду, поки вона не поїхала. Тоді він пробурмотів:

— Як на мене, це неправильно. Гроші й врода — це занадто! Якщо дівчина настільки багата, вона не має права бути ще й вродливою. А ця красуня... У неї є все. Це несправедливо...

II

Витяг із колонки світської хроніки «Дейлі Благ»:

Серед відвідувачів ресторану «У тітоньки» я помітив красуню Ліннет Ріджвей. Вона була разом із вельмишановною Джоанною Саутвуд, лордом Віндлзгемом і містером Тобі Брайсом. Міс Ріджвей, як відомо, дочка Меліуша Ріджвея, який був одружений з Анною Гартц. Вона успадкує від свого дідуся Леопольда Гартца величезне

багатство. Мила Ліннет — тепер знаменитість, і, подейкують, про її заручини оголосять найближчим часом. Лорд Віндлзгем, схоже, дуже ёpris¹!

III

— Дорогенька, я думаю, усе буде надзвичайно *казково!* — сказала вельмишановна Джоанна Саутвуд.

Вона сиділа в спальні Ліннет Ріджвей у Вудхоллі.

З вікна було гарно видно сади та відкритий простір аж до сільної димки лісів.

— Усе майже досконало, еге ж? — спитала Ліннет.

Вона оперлася руками на підвіконня. Обличчя дівчини, пристрасне й енергійне, світилося радісним передчуттям. Поруч із нею Джоанна Саутвуд виглядала дещо непоказною — висока худорлява жінка двадцяти семи років з витягнутим розумним обличчям і химерно вискубаними бровами.

— А ти стільки всього встигла за цей час! Багато працювало архітекторів чи кого там?

— Троє.

— І що за люди ті архітектори? Здається, я ніколи з ними не стикалася.

— Дуже милі. Але, як на мене, іноді надто непрактичні.

— Дорогенька, ти швидко з *цим* упораєшся. Ти *сама* практичність.

Джоанна взяла низку перлів з туалетного столика.

— Гадаю, вони справжні. Так, Ліннет?

— Звичайно.

— Я знаю, це «звичайно» для тебе, люба, але не для більшості людей. Їх сприймуть за культивовані² чи навіть за біжутерію

¹ Закоханий (фр.) (Тут і далі прим. пер.).

² Несправжні, вирощені на спеціальних фермах.

з «Вулвортсу»¹. Люба, перли справді *неймовірні*, так вишукано підбрані. Мабуть, коштують цілого статку!

— Думаєш, їх носити надто вульгарно?

— Ні, зовсім ні, це ж натуральна краса. Яка їхня вартість?

— Близько п'ятдесяти тисяч.

— Це ж купа грошей! Не боїшся, що перли можуть вкрасти?

— Ні, я їх постійно ношу, і, крім того, вони застраховані.

— Ти ж мені дозволиш їх поносити до обіду, чи не так, любонько? Мені аж дух перехоплює!

Ліннет розсміялася.

— Звісно, якщо хочеш.

— Знаєш, Ліннет, я таки тобі заздрю. У тебе є *все*. У двадцять років ти сама собі господиня, при грошах, вродлива, з чудовим здоров'ям. А на додачу *розумна*! Коли тобі стукне двадцять один?

— У червні наступного року. Я організую шикарну вечірку в Лондоні на честь повноліття.

— А потім вийдеш заміж за Чарльза Віндлзгема? Усі ті жахливі писаки-пліткарі вже так цього чекають. А який відданий тобі Чарльз.

Ліннет знизала плечима.

— Не знаю. Я поки не хочу ні за кого заміж.

— Тут ти, любко, маєш рацію! Після шлюбу все зовсім не так, еге ж?

Раптово зателенькав телефон, і Ліннет підійшла до нього.

— Алло? Алло?

Йй відповів дворецький:

— Міс де Бельфор на лінії. Вас з'єднати?

— Бельфор? Так, звичайно, з'єднуй.

У слухавці щось клацнуло й почувся голос — нетерплячий, м'який, трохи захеканий:

— Алло, міс Ріджвей? *Ліннет!*

— *Джекі, люба!* Сто років тебе не чула!

¹ Відома мережа універмагів.

— Знаю. Це жахливо. Ліннет, страшенно хочу з тобою зустрітись!

— Любонько, ти не могла б сюди під'їхати? Хочу показати тобі свою нову забаву!

— Це я й хочу зробити.

— Тоді негайно сідай у потяг чи машину.

— Гаразд, я приїду. У старому пошарпаному двомісному автомобілі. Купила його за п'ятнадцять фунтів. Часом їздить прекрасно, але примхливий. Якщо я не встигну до полуденного чаю, значить, авто капризує. Бувай, солоденька.

Ліннет повісила слухавку й попрямувала до Джоанни.

— Це давня подруга Жаклін де Бельфор. Ми вчилися разом у школі при монастирі в Парижі. Жахливо неvezуча особа. Її батько був французьким графом, а мати — американка, з Півдня. Батько втік з якоюсь жінкою, а мати втратила всі свої заощадження під час кризи на Волл-стрит. Джекі залишилася зовсім без грошей. Не знаю, як їй вдається триматися на плаву впродовж останніх двох років.

Джоанна полірувала свої яскраві криваво-червоні нігті, скориставшись подушечкою з набору для манікюру своєї подруги. Потім схилила голову набік, прискіпливо оцінюючи результат.

— Любко, — протягнула вона, — хіба це не надто *виснажливо*? Якщо в моїх друзів трапляється якесь нещастя, я *відразу* ж відмовляюся від них! Може, це й безсеречно, але рятує від стількох неприємностей! Вони постійно хочуть позичити грошей або відкривають кравецьку майстерню, і тоді треба купувати в них жахливий одяг. Або ж вони розмальовують абажури чи шарфи в техніці батик.

— Тож якщо я втрачу всі гроші, ти наступного дня мене покинеш?

— Так, люба, звісно. У нечесності мене не звинуватиш. Мені подобаються лише успішні люди. І зауваж, такі майже всі, просто багато хто не хоче цього визнати. Вони кажуть, що «більше не

можуть терпіти Мері, Емілі чи Памелу. Проблеми зробили її такою озлобленою та своєрідною, бідолашна!».

— Джоанно, ти така жорстока!

— Ні, я просто меркантильна, як і всі.

— Я не меркантильна!

— Зі зрозумілих причин! Тобі не обов'язково бути корисливою, коли приємні американські опікуни середнього віку щокварталу виплачують тобі величезне утримання.

— Але ти помиляєшся щодо Жаклін, — запевнила Ліннет. — Вона не п'явка. Я хотіла допомогти їй, але вона не дозволила. Вона збіса горда.

— Чому ж вона так поспішає тебе побачити? Б'юсь об заклад, їй щось потрібно! Почекай — і побачиш!

— Вона була дуже схвильована, — визнала Ліннет. — Джекі завжди себе надто накручувала. Яюсь порізала одного ножем.

— Любоко, як цікаво!

— Хлопець тоді мучив собаку. Джекі сказала йому припинити, але він відмовився. Вона відтягнула й струснула його, але він був набагато сильніший, тому врешті вона витягла ніж і штрикнула його. Розгорівся страшний скандал.

— Можу уявити. Це й слухати страшно!

У кімнату ввійшла покоївка Ліннет. Пробурмотівши слова вибачення, вона витягла з гардероба сукню й вийшла.

— Що це з Марі? — запитала Джоанна. — Вона плакала.

— Бідолашна! Я тобі розказувала, що вона хотіла вийти заміж за чоловіка, який працює в Єгипті. Вона небагато про нього знала, тому я подумала, що краще перевірити, чи все там гаразд. Виявилось, що він одружений і має трьох дітей.

— Ліннет! Скільки ж у тебе ворогів, Ліннет?

— Ворогів? — Ліннет здивовано на неї глянула.

Джоанна кивнула й узяла сигарету.

— Ворогів, дороженька. Ти нестерпно активна. І достобіса добре чиниш правильні речі.

Ліннет розсміялася.

— То й що, у мене взагалі немає ворогів.

IV

Лорд Віндлзгем сидів під кедром і милувався витонченою гармонією Вудхолла. Ніщо не затьмарювало його первісної краси. Нові будівлі й добудови ховалися за рогом. Прекрасний спокійний краєвид купався в променях осіннього сонця. Та попри все Чарльз Віндлзгем бачив не Вудхолл. Натомість перед очима стояв величавий особняк часів королеви Єлизавети, з просторим парком на похмурому тлі... Його сімейне гніздо, Чарлтонбері. А на фоні замку маячив силует дівчини з золотавим волоссям і пристрасним впевненим обличчям... Ліннет, господиня Чарлтонбері!

Він усе ще мав надію. Її відмова не була остаточна. То радше прозвучало як прохання дати їй трохи часу. Що ж, він міг собі дозволити недовго почекати...

Усе на диво чудово складалося. Без сумніву, це розважливо — одружитися на багатій дівчині, але водночас не було потреби примушувати себе переступати через почуття. Він кохав Ліннет. Він би одружився з нею, навіть якби вона не мала й пенні, а не була однією з найбагатших дівчат в Англії. Та, на щастя, вона *була* однією з найбагатших дівчат в Англії...

Його уява малювала найпривабливіші плани на майбутнє. Головуватиме в Роксдейлі, можливо, реставрує західне крило, не матиме потреби пускати чужих мисливців у свої володіння.

Чарльз Віндлзгем задрімав на сонці.

V

О четвертій годині почувся шурхіт гравію, по якому під'їхав невеликий пошарпаний двомісний автомобіль. З нього вийшла

маленька струнка дівчина з кучмою темного волосся. Вона збігла східцями й шарпнула дзвоник.

За кілька хвилин її провели в довгу величну вітальню, і схожий на духівника дворецький оголосив похмурим тоном:

— Міс де Бельфор!

— Ліннет!

— Джекі!

Віндлзгем стояв осторонь і співчутливо спостерігав, як це ошаленіле маленьке створіння кинулось у відкриті обійми Ліннет.

— Лорд Віндлзгем — міс де Бельфор, моя найкраща подруга.

«Гарне дитя, — подумав він. — Не надто вродливе, але, без сумніву, привабливе, з темними кучерями й величезними очима». Він пробурмотів кілька люб'язностей і непомітно залишив двох подруг на самоті.

Жаклін відразу накинулася на подругу, і Ліннет згадала, що вона завжди була нестримана.

— Віндлзгем? Віндлзгем? Це *той* чоловік, за якого, як пишуть у газетах, ти виходиш заміж! *Це правда*, Ліннет? Скажи мені!

Ліннет пробурмотіла:

— Можливо.

— Дороженька, я така рада за тебе! Здається, він милий.

— О, нічого поки не думай. Я ще не визначилася.

— Звичайно! Королеви завжди належно обдумують вибір чоловіка.

— Джекі, не будь смішною.

— Але *ти* королева, Ліннет! Завжди була нею. *Sa Majesté, la reine Linette. Linette la blonde!*¹ А я — я повірниця королеви! Почесна фрейліна!

— Які дурниці ти кажеш, люба Джекі! Де ти була весь цей час? Ти просто зникла. І навіть не писала.

¹ Її Величність королева Ліннет. Білявка Ліннет (фр.).

— Ненавиджу писати листи. Де я була? Завалена справами, дорогенька. Знаєш, я працювала. Остогидла робота з похмури-ми жінками!

— Дорогенька, якби ти...

— Прийняла дарунок королеви? Чесно кажучи, люба, тому я й тут. Ні, я не позичатиму грошей. До цього поки не дійшло! Але я приїхала просити тебе про велику й важливу послугу.

— Кажи.

— Якщо ти виходиш заміж за того Віндлзгема, то, мабуть, зрозумієш.

Здавалося, на мить Ліннет спантеличилася, а тоді її обличчя просвітліло.

— Джекі, ти маєш на увазі...

— Так, дорогенька, я *заручена!*

— То ось у чому річ! Я помітила, що сьогодні ти якась особливо жвава. Хоч ти й завжди така, але зараз ще більше.

— Саме так я почуваюся.

— Розкажи мені про нього.

— Його звати Саймон Дойл. Він високий, широкоплечий, неймовірно простий, як хлоп'я, і надзвичайно чарівний! Бідний — зовсім без грошей. Він з тих, кого називають «аристократами», але дуже бідний аристократ, наймолодший син і все таке. Його сім'я — з Девоншира. Він любить провінцію й усе сільське. Останні п'ять років провів у місті, у задушливому офісі. А тепер там скорочення, тож його звільнили. Ліннет, я *помру*, якщо не вийду за нього заміж! Я помру! Помру! *Помру!*

— Джекі, не будь смішна!

— Я помру, кажу тобі! Я божеволію від нього. Він божеволіє від мене. Ми не можемо жити одне без одного.

— Любонько, оце ти втрапила!

— Я знаю. Жахливо, еге ж? Та кохання так зненацька заволодіває тобою, що нічого не можна вдіяти.

Джекi на мить замовкла. Її темнi широко розплющенi очi раптом набули трагiчного вигляду. Вона ледь затремтiла.

— Це... iнодi навiть лякає! Саймон i я створенi одне для одного. Я нiколи не вiдчуватиму такого до когось iншого. I ти маєш допомогти нам, Лiннет. Я почувала, що ти купила це мiсце, i в моїй головi з'явилась iдея. Тобi потрібен управитель, а може, i два. Я хочу, щоб ти найняла Саймона.

— О! — здивовано вигукнула Лiннет.

Жаклiн швидко продовжила:

— Вiн знає цю роботу, як свої п'ять пальцiв. Знає все про маєтки, бо й сам вирiс в одному з них. Крiм того, проходив спеціальне навчання. О, Лiннет, ти ж вiзьмеш його на роботу, заради мене? Якщо вiн не впорається, можеш його звiльнити. Але вiн впорається. Ми житимемо в невеликому будиночку, я часто тебе бачитиму, а в саду довкола буде чарiвно, просто чарiвно.

Вона встала.

— Скажи, що вiзьмеш його, Лiннет. Скажи, що вiзьмеш. Прекрасна Лiннет! Струнка, золотоволоса Лiннет! Моя надзвичайна Лiннет! Скажи, що згодна!

— Джекi...

— Ти згодна?

Лiннет розсiм'ялася.

— Ой, Джекi, ти така смiшна! Приводь свого хлопця, а потiм поговоримо.

Джекi кинулась її розцiлювати.

— Моя дорога Лiннет, ти справжня подруга! Я це знала. Ти не пiводила мене нiколи. Ти наймилiше створiння у свiтi! Бувай!

— Але, Джекi, ти що, не залишишся?

— Я? Нi. Я повертаюся до Лондона, а завтра приїду з Саймоном, i ми все узгодимо. Вiн тобi сподобається. Вiн такий *мазунчик*.

— Та хоча б чаю дочекайся.

— Нi, не можу чекати, Лiннет, я надто схвильована. Мушу повернутись i розказати про все Саймону. Я знаю, що божевiльна,

дорогенька, але нічого не можу вдіяти. Сподіваюся, шлюб мене зцілить. Схоже, він має витверезний ефект на людей.

Вона повернулася на порозі, зупинилась на мить і метнулася птахою, щоб востаннє обійняти свою подругу.

— Люба Ліннет, таких, як ти, більше немає.

VI

Мсьє Гастон Блонден, власник модного ресторанчика «У тітоньки», не належав до тих людей, які радо приймали чи не всіх своїх клієнтів. Багаті, красиві, скандально відомі та знатні відвідувачі намарне чекали, що їх виокремлять і приділять їм особливу увагу. Тільки в рідкісних випадках мсьє Блонден вітав гостя з доброзичливою поблажливістю, супроводжуючи його до привілейованого столика та обмінюючись із ним доречними фразами.

Але в цей особливий вечір мсьє Блонден тричі виявив свою королівську милість — герцогині, лорду, відомому прихильнику перегонів, і маленькому чоловічкові з кумедною зовнішністю та величезними чорними вусами, який, на думку випадкового спостерігача, не міг своєю присутністю принести слави ресторанчику «У тітоньки».

Мсьє Блонден, однак, поведився надзвичайно люб'язно. Хоча клієнтам уже півгодини відповідали, що немає жодного вільного столика, якимось таємничим чином у найкращому місці ресторану один таки знайшовся. Мсьє Блонден провів туди гостя з підкресленою шанобливістю.

— Звісно, для *вас* столик *завжди* знайдеться, мсьє Пуаро! Як би я хотів, щоб ви частіше вшановували нас своєю присутністю!

Еркіоль Пуаро всміхнувся, пригадуючи давню історію, у якій фігурували труп, офіціант, мсьє Блонден і дуже вродлива леді.

— Ви дуже люб'язні, мсьє Блонден, — сказав він.

— Ви сам, мсьє Пуаро?

— Так, сам.

— О, тоді Жуль приготує для вас не страву, а справжню поему! Жінки, попри їхню чарівність, мають одну ваду — вони відволікають від їжі! Вам сподобається вечерея, мсьє Пуаро, це я вам обіцяю. Тепер щодо вина...

До розмови, що перейшла у вузьке русло, долучився Жуль, метрдотель.

Перед тим як відійти, мсьє Блонден затримався на мить і, знизивши голос, конфіденційно запитав:

— Працюєте над серйозною справою?

Пуаро похитав головою.

— Я, на жаль, зараз відпочиваю, — тихо відповів він. — Свого часу я трохи заощадив, і тепер маю можливість насолодитися неробством.

— Я вам заздрю.

— Ні-ні, це не надто розумно. Запевняю вас, це не так весело, як здається, — він зітхнув. — Правду кажуть, що людина була змушена винайти роботу, щоб позбавитися від необхідності думати.

Мсьє Блонден підняв руки в знак протесту.

— Але ж є стільки всього! Є подорожі!

— Так, подорожі. Із цим у мене все не так погано. Планую цієї зими вирушити до Єгипту. Кажуть, клімат там чудовий. Можна втекти від туманів, сірості, одноманітного безперервного дощу.

— Ах, Єгипет! — зітхнув мсьє Блонден.

— Здається, тепер туди можна поїхати потягом, уникаючи подорожі морем, окрім перетину Ла-Маншу.

— То море вам не до душі?

Пуаро похитав головою та ледь здригнувся.

— Мені теж, — співчутливо мовив мсьє Блонден. — Цікаво воно діє на шлунок.

— Але тільки на деякі шлунки! Є люди, на яких хитавиця взагалі не діє. Ба більше, їм це *подобається!*

— Несправедливо з боку милостивого Бога, — сказав мсьє Блонден.

Він скорбно похитав головою і пішов, занурившись у єретичні думки.

Безшумні меткі офіціанти сервірували стіл. Тости «мелба», вершкове масло, відерце з льодом, усі необхідні атрибути до вшуканої їжі.

Негритянський оркестр вибухнув екстазом дивних незлагоджених звуків. Лондон танцював.

Еркуюль Пуаро озирнувся навколо, впорядковуючи враження у своїй систематизованій пам'яті.

Які знуджені та втомлені обличчя в більшості присутніх! Кілька кремезних чоловіків, здавалось, весело проводили час, але на обличчях їхніх супутниць читалися терплячість і витримка. Огрядна жінка в фіалковій сукні світилася від щастя... Звичайно, товстуні мають свою принаду в житті — насолоду смаком, смак до життя, що заборонені тим, хто має більш витончені силуети.

То тут, то там сиділа молодь: хтось із відсутнім поглядом, хтось — знуджений, а хтось, без сумніву, нещасний. Як абсурдно називати щасливою порою молодість — час, коли люди найбільш вразливі!

Погляд Пуаро потеплішав, наткнувшись на одну пару. Які ж вони гармонійні: високий широкоплечий чоловік і струнка тендітна дівчина. Два тіла рухалися в бездоганному ритмі щастя. Щастя, яке вони мали тут і зараз, одне в одному.

Танець завершився. Після оплесків музика залунала знову. А коли закінчилася, пара повернулася до столика поруч із Пуаро.

Розчервоніла дівчина сміялася. Сівши, вона повернулася до супутника, і Пуаро роздивився її веселе обличчя.

Та крім сміху, у її очах було ще щось.

Пуаро з сумнівом похитав головою.

«Вона аж занадто його кохає, та дівчинка, — сказав він собі. — Це небезпечно. Небезпечно».

А тоді він почув слово «Єгипет».

До нього чітко долинали їхні голоси: дівочий — юний, свіжий, зухвалий, з тонким відтінком м'якої, чужої «р» — і чоловічий — приємний, приглушений голос добре вихованого англійця.

— Саймоне, я не кажу «гоп», поки не перескочу. Будь певен, Ліннет нас не кине!

— Можливо, я її розчарую.

— Дурниці, ця робота саме для тебе.

— Насправді я думаю, що... Я не сумніваюся, що впораюсь. І я старатимусь заради тебе.

Дівчина м'яко розсміялася щирим, щасливим сміхом.

— Зачекаємо три місяці, щоб переконатися, що тебе не звільнять, і тоді...

— І тоді я покладу до твоїх ніг усі земні блага. У цьому ж суть, так?

— І, як я казала, поїдемо до Єгипту в медовий місяць. До чорта витрати! Усе своє життя я хотіла поїхати до Єгипту! Ніл, піраміди, пісок...

Його голос звучав невиразно:

— Ми побачимо все це разом, Джекі, разом. Хіба це не чудово?

— Хотіла б я знати, чи для тебе це буде так само казково, як і для мене? Чи хочеш ти цього так само, як я?

Її голос раптом став різким, очі широко розплющилися, мов від страху.

Відповідь чоловіка була такою ж різкою:

— Не мели дурниць, Джекі.

Але дівчина повторила:

— Хотіла б я знати... — і, знизавши плечима, запропонувала: — Потанцюймо?

Еркюль Пуаро пробурмотів:

— *Une qui aime et un qui se laisse aimer*¹. Так, я теж хотів би знати.

¹ Вона любить, а він дозволяє себе любити (фр.).

VII

- А що як норув у нього ще той? — спитала Джоанна Саутвуд.
Ліннет похитала головою.
- Не думаю. Я довіряю смаку Жаклін.
- Але ж закохані сприймають усе по-іншому.
- Ліннет нетерпляче похитала головою й змінила тему.
- Мушу йти на зустріч із містером Пірсом щодо того проекту.
- Проекту?
- Так, є кілька жахливих, антисанітарних старих будинків. Я збираюся їх знести, а мешканців переселити.
- Як же ти піклуєшся про інтереси громадськості та гігієну, любонько!
- Вони мусять переїхати. Вікна тих будинків виходитимуть на мій новий басейн.
- А їхні мешканці згодні переїхати?
- Більшість це радо зробить, але є кілька впертих дурнів. Це так дратує. Схоже, вони не розуміють, наскільки покращаться умови їхнього життя!
- Здається, ти вимагаєш занадто наполегливо.
- Люба Джоанно, це ж справді для їхнього блага.
- Так, дорогенька. Я в цьому впевнена. Примусове благо.
- Ліннет насупилася, а Джоанна розсміялася.
- Ну що, ти ж тиран, визнай. Добродійний тиран, якщо можна так сказати.
- І зовсім я не тиран!
- Але ти завжди робиш усе по-своєму!
- Не завжди.
- Ліннет Ріджвей, ти можеш глянути мені просто в очі й розповісти хоча б про *один* випадок, коли ти не отримала того, що хотіла?
- Купу разів.

— О, так, «купу разів», саме так, але жодного конкретного прикладу. І ти просто не згадаєш, любонько, як би не намагалася! Тріумфальна поїздка Ліннет Ріджвей золотою колісницею.

Ліннет різко спитала:

— Гадаєш, я егоїстка?

— Ні, ти просто непереможна. Сукупний ефект грошей і прихильності. Усе тобі підпорядковується. Те, чого не можеш купити за гроші, ти купуєш усмішкою. Результат: Ліннет Ріджвей, дівчина, яка має все.

— Джоанно, ти просто смішна!

— Гаразд, хіба ти маєш не все?

— Здається, усе... Це якось відразливо!

— Звісно, це відразливо, дорогенька! З часом тобі, напевне, стане страшенно нудно, усе набридне. Тож поки насолоджуйся тріумфальною поїздкою в золотій колісниці. От тільки цікаво, дуже цікаво, що станеться, коли ти захочеш проїхати вулицею, а там знак: «Проїзд заборонено».

— Не будь ідіоткою, Джоанно.

До них підійшов лорд Віндлзгем, і Ліннет повернулася до нього:

— Джоанна каже мені всяку гидоту.

— То все від злості, любонько, від злості, — ухильно відповіла Джоанна, піднімаючись із крісла.

Дівчина вийшла, не перепросивши: вона помітила, як палають очі Віндлзгема.

Якусь мить лорд мовчав, а потім одразу перейшов до суті.

— Ліннет, ти вже обдумала?

Вона повільно відповіла:

— Я надто груба? Гадаю, якщо я не впевнена, краще сказати «ні»...

Він перервав:

— Не кажи цього! У тебе є час, стільки, скільки захочеш. І знаєш, я думаю, що ми будемо щасливі разом.

— Розумієте, — сказала Ліннет винуватим, майже дитячим тоном, — мені тут усе так подобається. — Вона провела рукою. —

Я хотіла зробити Вудхолл ідеальним заміським маєтком. І думаю, я добре постаралась, хіба ні?

— Тут чудово. Прекрасне планування. Усе ідеально. Ліннет, ти розумниця.

На мить він замовк, а тоді продовжив:

— Але ж тобі подобається Чарлтонбері? Звісно, маєток треба модернізувати й усе таке, але ти в цьому чудово розумієшся. І тобі це подобається.

— Так, звісно, Чарлтонбері — божественне місце.

Вона говорила з ентузіазмом, але раптом відчула холод усередині. Пролунала дивна нотка, що стривожила її повне задоволення життям. Вона не відразу проаналізувала це нове почуття, але пізніше, коли Віндлзгем пішов, спробувала зрозуміти, що відбувається в закамарках її серця.

Чарлтонбері, так, це воно. Її обурила згадка про Чарлтонбері. Але чому? Чарлтонбері доволі відоме місце. Предки Віндлзгема володіли ним ще з часів королеви Єлизавети. Хазяйка Чарлтонбері мала б шанований статус у суспільстві, а Віндлзгем був однією з кращих *parti*¹ в Англії.

Звісно, він не міг сприймати Вудхолл серйозно... А Вудхолл ніяк не спромігся б конкурувати з Чарлтонбері.

Так, але Вудхолл був *її*! Вона побачила його, купила, відбудувала, відновила, щедро вклавши гроші в маєток. Це була її власність, її королівство.

Але все це втратить сенс, якщо вона одружиться з Віндлзгемом. Що вони робитимуть з двома особняками? Зрозуміло, що від одного з них (звісно, від Вудхолла), доведеться відмовитись.

Вона, Ліннет Ріджвей, уже не існуватиме. Вона стане графінею Віндлзгем і принесе власнику Чарлтонбері розкішне придане. Вона стане дружиною короля, а не королевою.

«Це ж просто смішно», — подумала Ліннет.

¹ Партія (*фр.*).

Але ж цікаво, яка ненависна для неї думка покинути Вуд-холл...

Та невже більше нічого її не турбувало?

Голос Джекі — з дивною, тремтливою ноткою, коли вона казала: «Я помру, якщо не вийду за нього заміж! Я помру! Помру!»

Так щиро, так палко. Чи вона, Ліннет, те саме відчуває до Віндлзгема? Звичайно, ні. Можливо, вона ніколи ні до кого не матиме таких почуттів. Мабуть, це чудово — відчувати таке...

З відчиненого вікна долинув шум мотора.

Ліннет нетерпляче здригнулась. Це, певно, Джекі та її наречений. Ліннет вийшла їм назустріч.

Вона стояла у дверях, коли Жаклін і Саймон Дойл вийшли з машини.

— Ліннет! — кинулась до неї Джекі. — Це Саймон. Саймоне, це Ліннет, найпрекрасніша людина у світі.

Ліннет поглянула на високого молодого чоловіка з широкими плечима, блакитними очима, жорстким кучерявим каштановим волоссям, квадратним підборіддям і хлоп'ячою, чарівною, простою усмішкою...

Дівчина протягнула йому руку. Долоня Саймона була сильна й тепла... Ліннет сподобалося, як він дивився на неї — з наївним, щирим захопленням.

Джекі сказала йому, що вона чудова, і він, очевидно, думав так само.

Її охопило тепле й солодке відчуття сп'яніння.

— Хіба тут не мило? — спитала вона. — Заходьте, Саймоне, дозвольте мені гідно привітати свого нового управителя.

Повернувшись, щоб повести їх за собою, Ліннет подумала: «Я страшенно, страшенно рада. Мені сподобався хлопець Джекі, надзвичайно сподобався...»

І тоді щемлива думка: «Джекі пощастило...»

VIII

Відкинувшись на спинку плетеного крісла й позіхаючи, Тім Аллертон вдивлявся в море. Раптом він швидко зиркнув убік, на свою матір.

Місіс Аллертон була приємною сивою жінкою п'ятдесяти років.

Щоразу, дивлячись на сина, вона суворо стискала губи, щоб приховати велику любов до нього. Та цей трюк навіть незнайомців рідко міг обманути, а Тім усе прекрасно розумів.

— Мамо, тобі справді подобається Майорка? — спитав він.

— Ну, — не поспішала з відповіддю місіс Аллертон. — Тут дешево.

— І холодно, — додав Тім, ледь здригнувшись.

То був високий худий юнак з темним волоссям і доволі вузькою грудною кліткою. У нього була красива форма губ, сумні очі, нерішуче підборіддя й довгі тонкі руки.

Тім ніколи не мав міцної статури, а кілька років тому йому загрожувало виснаження організму. Усі знали, що він «пище», але друзям було відомо, що розпитувати його про літературну працю небажано.

— Про що думаєш, Тіме?

Місіс Аллертон була насторожена. Її сяючі карі очі дивилися з підозрою.

Тім Аллертон засміявся.

— Я думав про Єгипет.

— Єгипет? — у голосі жінки почувся сумнів.

— Справжнє тепло, рідна. Лінії золоті піски. Ніл. Я хотів би побачити Ніл, а ти?

— О, я б із задоволенням, — сказала вона беземоційно. — Але Єгипет — це дорого, любий. Не для тих, хто рахує кожне пенні.

Тім розсміявся. Він устав, потягнувся. І раптом ожив, пожвавішав. У голосі чулася радість.

— Гроші — то моя турбота. Так, матусю. Невелика угода на біржі. Результати цілком задовільні. Я дізнався цього ранку.

— Сьогодні вранці? — різко перепитала місіс Аллертон. — Ти отримав лиш один лист, і він...

Вона замовкла й прикусила язика.

Тім на мить задумався: розсміятися йому чи розсердитись. Та веселий настрій узяв гору.

— Лист від Джоанни, — закінчив він холодно. — Саме так, матінко. Ти просто королева детективів! Знаменитий Еркюль Пуаро мав би добре наглядати за своїми лаврами, коли поруч ти.

Місіс Аллертон, здавалось, дуже роздратувалася.

— Я просто побачила почерк...

— І зрозуміла, що лист не від брокера? Саме так. Насправді я ще вчора отримав від нього повідомлення. Почерк Джоанни одразу ж кидається у вічі — слова розлізлися по конверту, наче павутина п'яного павука.

— Що пише Джоанна? Якісь новини?

Місіс Аллертон намагалася говорити буденно й спокійно. Дружба між сином і його троюрідною сестрою Джоанною Саутвуд завжди її дратувала. Не те щоб, як вона казала, «там щось було». Вона переконана, що нічого не було. Тім ніколи не мав до Джоанни ніжних почуттів, як і вона до нього. Їхнє взаємне тяжіння, здається, базувалося на плітках і великій кількості спільних друзів та знайомих. Обоє любили і людей, і поговорити про них. Джоанна вміла бути дотепною, навіть їдкою.

І не через страх, що Тім може закохатися в Джоанну, місіс Аллертон трохи напружувалася щоразу, коли Джоанна була поруч чи коли від неї приходив лист.

То було інше почуття, яке важко пояснити. Можливо, невідомі ревності через те щире задоволення, яке Тім відчував поряд із Джоанною. Син і мати були такі ідеальні компаньйони, що, побачивши його, захопленого іншою жінкою, місіс Аллертон завжди трохи тривожилася. Вона також припускала, що своєю присутністю в таких випадках вона ставила бар'єр між двома представниками молодшого покоління. Часто жінка заставала

їх зануреними в розмову, яка з її появою швидко згорталася, і, здавалось, цю компанію приймали вимушено, як обов'язок. Звичайно, місіс Аллертон не любила Джоанну Саутвуд. Вона вважала дівчину нещирою, фальшивою та поверховою. Їй було дуже важко втриматися від того, щоб говорити про неї піднесеним тоном.

У відповідь на її запитання Тім витягнув лист із кишені та швидко його проглянув. Мати тим часом відмітила, що лист був доволі довгим.

— Нічого особливого, — сказав він. — Девеніші розлучаються. Старий Монті постане перед судом за водіння п'яним. Віндлзгем виїхав до Канади. Схоже, його надто зачепила відмова Ліннет Ріджвей. Вона таки збирається одружитися з тим своїм управителем.

— Це щось неймовірне! Він дуже неприємний?

— Ні, зовсім ні. Він з девонширських Дойлів. Без грошей, звичайно. Власне, він був заручений з однією з найкращих подруг Ліннет. Не дуже гарна історія.

— Я тут взагалі нічого гарного не бачу, — сказала місіс Аллертон, почервонівши.

Тім окинув її поглядом, сповненим любові.

— Я знаю, матусю. Ти не схвалюєш привласнення чужих чоловіків і подібні історії.

— За моєї молодості ми мали принципи. І це було дуже добре! А тепер молоді люди, схоже, думають, що можуть робити все, що завгодно.

Тім усміхнувся.

— Вони не тільки так думають, а й роблять те, що хочуть. *Vide*¹ Ліннет Ріджвей!

— Ну, як на мене, це огидно.

Хлопець підморгнув їй.

¹ Шелихвістка (*фр.*).

— Веселіше, мій консерваторе! Мабуть, я згоден з тобою! У всякому разі я ще не привласнив собі нічиєї дружини чи нареченої.

— Я впевнена, що ти б ніколи цього не зробив, — сказала місіс Аллертон, додавши із запалом: — Я виростила тебе належним чином.

— Отже, то твоя заслуга, не моя.

Він глузливо всміхнувся, склав лист і знову сховав. У місіс Аллертон промайнула думка, що він показував їй більшість листів, а з Джоанниних зачитував лише уривки.

Але вона відіграла негідну думку й вирішила, як завше, поводитись як леді.

— І як поживає Джоанна? — запитала вона.

— Та так собі. Пише, що планує відкрити у Мейфері¹ крамничку з делікатесами.

— Вона завжди скаржиться на брак грошей, — пустила шпильку місіс Аллертон, — але на місіс їй не сидиться, а одяг, певне, коштує цілого статку. Джоанна завжди прекрасно одягнена.

— Ну, — відказав син, — вона, мабуть, не платить за нього. Ні, мамо, я не про те, про що подумав твій едвардіанський розум. Я думаю, вона буквально не сплачує своїх рахунків.

Жінка зітхнула.

— Ніяк не зрозумію, як люди це роблять.

— О, це своєрідний особливий таланти. Якщо маєш екстравагантний смак і зовсім не відчуваєш вартості грошей, то отримаєш у кредит будь-яку суму.

— Так, але зрештою потрапиш до суду через неспроможність виплати, як бідолашний сер Джордж Вуд.

— Ти маєш слабину до того старого торговця кінями. Можливо, тому, що він назвав тебе пуп'янком під час танцю в 1879 році?

¹ Багатий квартал у Лондоні.

— У 1879 я ще не народилася, — із запалом відрізала місіс Аллертон. — У сера Джорджа блискучі манери, і більше не смій називати його торговцем кіньми.

— Я чув про нього кумедні історії від знайомих.

— Ви з Джоанною не зважаєте, що говорите про людей. Будь-що підійде, лише б удосталось позлословити.

Тім здивовано підняв брови.

— Матусю, чому ти так розсердилася? Я й не знав, що старий Вуд тобі так подобається.

— Ти не розумієш, наскільки важко йому було продати Вудхолл. Він так дбав про те місце.

Тім придушив своє бажання заперечити. Хто він, зрештою, щоб судити? Натомість юнак задумливо сказав:

— Знаєш, гадаю, тут твоя правда. Ліннет запросила його приїхати й подивитися, що вона зробила з маєтком, але він навідріз відмовився.

— Звичайно. Їй слід було добре подумати, перш ніж його запрошувати.

— Здається, він заповзявся на неї, щось бурмоче собі під ніс щоразу, коли її бачить. Не може пробачити, що вона заплатила найвищу ціну за той трухлявий сімейний маєток.

— А ти геть не зрозумієш? — різко запитала місіс Аллертон.

— Чесно кажучи, ні, — спокійно сказав Тім. — Навіщо жити минулим? Для чого чіплятися за те, що вже пройшло?

— А що пропонуєш натомість?

Він знизав плечима.

— Мабуть, сильне захоплення. Щось нове. Радість незнання того, що чекає нас день у день. Замість того щоб успадковувати непотрібний шматок землі, радіти, що можеш заробити гроші сам, своїм розумом і здібностями.

— Тобто успішна угода на фондовій біржі!

Він розсміявся.

— Чому б ні?

— А якби таку ж суму на фондовій біржі ти втратив?

— Матусю, це доволі нетактовно. І сьогодні зовсім недоречно... То як щодо Єгипту?

— Ну...

Він з усмішкою перервав:

— Усе домовлено. Ми ж обоє завжди хотіли поїхати до Єгипту.

— Коли ти пропонуєш їхати?

— О, наступного місяця. Січень там — найкращий час. На-солоджуватимемося чудовим оточенням у цьому готелі ще кілька тижнів.

— Тіме, — докірливо мовила місіс Аллертон, а тоді винувато додала: — Боюся, я обіцяла місіс Ліч, що ти супроводжуватимеш її до поліцейського відділка. Вона не говорить іспанською.

Тім нахмурився.

— Через її каблучку? Криваво-червоний рубін коновалової дочки. Вона й далі наполягає, що його вкрали? Я піду, якщо хочеш, але тільки змарную час. Вона просто наробить прикросців якійсь бідолашній служниці. Я чітко бачив перстень на її пальці, коли вона заходила в море того дня. Він зісковзнув у воду, а вона навіть не помітила.

— Вона впевнена, що залишила його на туалетному столику.

— Та ні. Я бачив це на власні очі. Та вона дурепа. Як і кожна жінка, яка гордовито заходить у море в грудні, вдаючи, що вода тепла, бо в ту мить яскраво світить сонце. У будь-якому разі огрядним жінкам треба заборонити купатися: вони просто огидні у своїх купальних костюмах.

— Гадаю, мені слід відмовитися від купання, — пробурмотіла місіс Аллертон.

Тім голосно фиркнув.

— Тобі? Та ти втреш носа більшості молодих дівчат!

Місіс Аллертон зітхнула й сказала:

— Шкода, що тут так мало молоді.

Хлопець рішуче похитав головою.

— А мені — ні. Нам з тобою тут і без незнайомців добре.

— Ти хотів би, щоб Джоанна була тут.

— Ні, — його голос несподівано прозвучав твердо. — Тут ти цілком помиляєшся. З Джоанною цікаво та весело, але вона мені не надто подобається. Якби вона була поруч, то діяла б мені на нерви. Я радий, що її тут немає. Я б не переймався, якби більше її не побачив.

І ледь чутно додав:

— Існує тільки одна жінка у світі, яку я поважаю та обожнюю, і, гадаю, місіс Аллертон, вам чудово відомо, хто вона.

Материне обличчя почервоніло, і вона здавалася доволі збен-теженою.

Тім говорив серйозно.

— У світі небагато справді вродливих жінок, і ти одна з них.

IX

У квартирі з видом на Центральний парк у Нью-Йорку місіс Робсон вигукнула:

— Хіба це не чудово, Корнеліє! Ти найщасливіша дівчина! У відповідь Корнелія Робсон зашарілася.

То була дебела незграбна дівчина з карими відданими очима.

— О, це буде неймовірно! — сказала вона вражено.

Стара міс ван Скайлер схвально кивнула головою, задоволе-на правильною реакцією бідної родички.

— Я завжди мріяла про подорож Європою, — зітхнула Кор-нелія. — Та навіть не сподівалася, що колись туди потраплю.

— Звичайно, міс Бауерз поїде зі мною, як завжди, — сказала міс ван Скайлер, — але для компаньйонки вона обмежена, дуже обмежена. Є багато дрібних справ, у яких Корнелія може мені допомогти.

— З радістю, кузино Марі, — із запалом кинула Корнелія.

— Гаразд, тоді домовилися, — мовила міс ван Скайлер. — Тепер біжи, пошукай Бауерз, любонько. Настав час для мого егг-нога¹.

Корнелія вийшла.

— Дорога моя Марі, я вам дуже вдячна, — озвалась місіс Робсон. — Знаєте, я гадаю, Корнелія дуже страждає через те, що не буває у світському товаристві. Це робить її якоюсь сумірною. Якби ж я могла собі дозволити возити її по різних місцях, але самі знаєте, як ми живемо після смерті Неда.

— Я дуже рада, що вона їде зі мною. Корнелія завжди була доброю і повороткою дівчиною, готовою виконувати вказівки, і вона не така егоїстична, як деяка теперішня молодь.

Місіс Робсон підвелася й поцілувала зморщене воскувате обличчя родички.

— Я довіку вам буду вдячна, — сказала жінка.

На сходах вона зустріла високу вправну жінку, яка несла склянку з жовтуватим пінним напоєм.

— Що ж, міс Бауерз, їдете до Європи?

— Так, місіс Робсон, а що?

— Така чудова поїздка!

— Так, гадаю, вона буде приємною.

— А ви раніше вже були за кордоном?

— О, так, місіс Робсон. Торік восени я була в Парижі з міс ван Скайлер. Але ще ніколи не була в Єгипті.

Місіс Робсон на мить завагалася.

— Сподіваюся, що не виникне... жодних проблем.

Проте міс Бауерз відповіла своїм звичним тоном:

— О, ні, місіс Робсон, я про *це* подбаю. Я завжди дуже пильна.

Але поки місіс Робсон повільно спускалася сходами, з її обличчя не сходила легка тінь.

¹ Солодкий напій на основі яєць і молока.

ЗМІСТ

Передмова авторки	6
<i>Частина перша</i> . Персонажі в порядку їхньої появи	7
<i>Частина друга</i> . Єгипет	38

Літературно-художнє видання

КРІСТІ Аґата
Смерть на Нілі
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *І. В. Матюшенко*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. Г. Базан*

Підписано до друку 14.06.2019. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 11,61.
Наклад 4250 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Крісті А.

К82 Смерть на Нілі : роман / Агата Крісті ; пер. з англ. Н. Хаєцької. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 288 с.

ISBN 978-617-12-6691-9

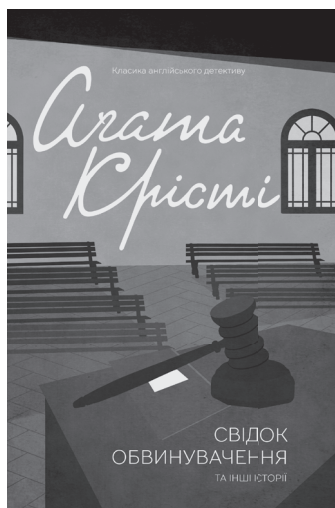
ISBN 978-0-00-752755-7 (англ.)

Молодята Саймон і Ліннет Доїли вирушають у весільну подорож на пароплаві «Карнак». Жаклін де Бельфор, давня подруга Ліннет, у якої та відбила коханого, вирішує своєю присутністю зіпсувати їм медовий місяць. Одного ранку служниця знаходить місіс Доїл мертвою... Хтось вистрелив їй у голову, поки вона спала. На стіні біля вбитої лишається кривава буква «Ж». Однак Жаклін має залізне алібі. У справу втручається відомий харизматичний детектив Еркюль Пуаро. Виявляється, майже всі пасажери мали мотив для вбивства. Щось приховує чи не кожен із них, а кілька, як стає відомо, подорожують зі зброєю. То хто цей холоднокровний убивця, що не зупиняється на одному злочині?

УДК 821.111

Еркуль Пуаро мусить терміново виїхати до Британії, але вільних місць у «Східному експресі» вже немає. Його виручає давній друг. Американець Ретчетт, що видається Пуаро надто підозрілим, просить детектива стати його охоронцем. Але той відмовляється. Уночі Пуаро весь час будитимуть різні звуки, а потім настане тиша — через снігові замети поїзд зупинився десь у Югославії, пасажирів нервують, а дивний містер Ретчетт лежить мертвим у своєму купе...

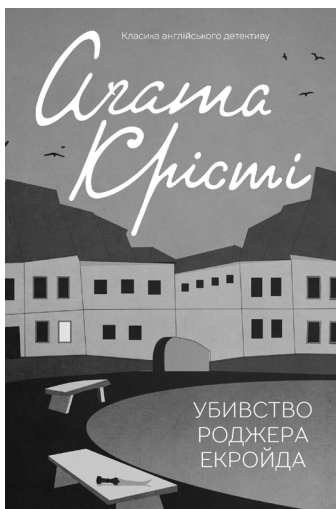
До відомого адвоката звертається чоловік на ім'я Леонард Воул, якого звинувачують у вбивстві однієї літньої пані. Чоловік присягається, що нікого не вбивав. Стає відомо, що він мав приятні стосунки із загиблою, часто бував у неї вдома. За заповітом жінки містер Воул — головний спадкоємець її майна. А це серйозний мотив для вбивства. Під час судового слухання його дружина раптово починає свідчити проти чоловіка... Але навіть, якщо вона знає, що Леонард не винен?

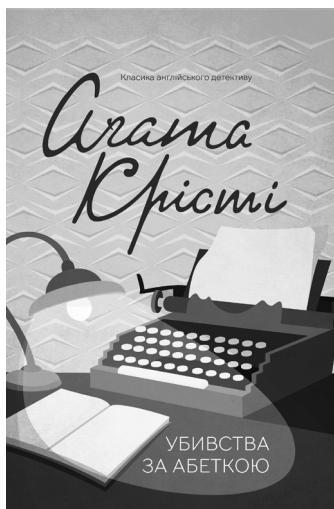
У маєтку Сонячний Ріг знаходять мертвою місіс Рейчел Аргайл. У вбивстві звинувачують її прийомного сина Джека. Його ув'язнюють, адже в чоловіка немає алібі. Через певний час доктор Артур Калгарі заявляє, що може надати це алібі. Але в'язень помер ще до початку судового розслідування. Калгарі сповнений рішучості за всяку ціну виправдати Джека, нехай навіть посмертно, однак родина Аргайл не бажає допомагати йому в розслідуванні. Несподівано відбувається ще одне вбивство.

У розкішному маєтку Стайлз-Корт несподівано помирає його заможна господиня — Емілі Інглторп. Хтось підсипав жінці смертельну дозу стрихніну. Головним підозрюваним оголошено чоловіка загиблої, який у разі смерті Емілі має успадкувати все майно. Але це було б занадто очевидно... І, звісно, відомий детектив Ержюль Пуаро не зацікавився б простою справою. Таємниці, які приховують кімнати маєтку, до снаги розгадати лише йому.

Еркюль Пуаро береться за чергове розслідування. В англійському містечку помирає дехто місіс Феррас, заможна вдовиця. Містяни вважають, що це самогубство, доки не знаходять убитим Роджера Екройда — вдівця, який збирався одружитися з місіс Феррас. Справа набуває цікавого повороту. Убивцею може виявитися будь-хто...

Скоєно серію жажливих убивств. Вирішуючи, хто стане наступною жертвою, злочинець звертається... до абетки. У гру вступає неперевершений детектив Еркюль Пуаро. Перед кожним убивством невідомий надсилає детективові листа, в якому пише, де й коли знову проллється кров, проте поліція й Пуаро щоразу не встигають урятувати жертву. Ланцюжок доказів приводить до потенційного вбивці — непримітного комівояжера, продавця панчіх Александра Каста. Та раптом абеткова схема дає збій, і Пуаро розуміє, що вбивця — хтось інший...